

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

AVRUPA İNSAN HAKLARI MAHKEMESİ

İKİNCİ DAİRE

KESHMİRİ /TÜRKİYE DAVASI (No. 2)

(Başvuru no. 22426/10) KARAR STRASBOURG

17 Ocak 2012

Çeviren: İzmir Barosu İngilizce Çalışma Grubu [\[1\]](#)

Bu karar Sözleşmeni/n 44/2 maddesinde belirtilen koşullar altında kesinleşecektir. Yazınsal düzeltmelere tabi olabilir.

Keshmiri / Türkiye davasında,

Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (İkinci Daire), şu kişilerden oluşmaktadır:

Françoise Tulkens, *Başkan,*

Danut Jočien,

Dragoljub Popović,

András Sajó,

Işıl Karakas,
Paulo Pinto de Albuquerque,

Helen Keller, *yargıçlar*,

and Stanley Naismith, *Daire Yazı İşleri Müdürü*,

13 Aralık 2012 tarihinde kapalı toplantıdan sonra aynı tarihte şu kararı vermişlerdir:

USUL

1. Dava, 22 Nisan 2010 tarihinde İran uyruklu Bay Mansour Edin Keshmiri (Başvurucu) tarafından Türkiye Cumhuriyeti aleyhine İnsan Hakları ve Temel Özgürlüklerin Korunmasına Dair Sözleşmenin ("Sözleşme") 34. maddesine dayanılarak Mahkemeye yapılan başvurudan (no. 22426/10) kaynaklanmaktadır. Başvurucu İstanbul'da avukatlık yapan Bayan Sinem Uludağ tarafından temsil edilmiştir. Türkiye Cumhuriyeti (Hükümet) kendi temsilcileri tarafından temsil edilmiştir.

2. 16 Haziran 2010 tarihinde İkinci Daire Başkanı, başvuruyu Hükümete bildirmeye karar vermiştir. Aynı zamanda başvurunun kabuledilebilirliği hakkında ve esas yönünden karara bağlanması kabul edilmiştir. (Madde 29 paragraf 1)

OLAYLAR

I. DAVANIN KOŞULLARI

3. Başvurucu 1958 doğumludur ve Kırklareli'de yaşamaktadır.

A. Davanın Arka planı

4. Başvurucu, 1985 yılında İran Halkın Mücahitleri Örgütüne katılmıştır. ("HMÖ")

5. 1986 yılında Irak'a gelmiştir. 2003 yılında örgütten ayrılıncaya kadar, Irak'ta HMÖ üyelerinin barındırıldığı El-Eşref kampında yaşamıştır. HMÖ'nden ayrıldıktan sonra, Irak'taki Amerikan Güçleri tarafından kurulmuş olan Geçici Mülakat ve Koruma Merkezine (GMKM) gitmiştir. Bu merkez daha sonra Eşref Mülteci Kampı olarak isimlendirilmiştir ("EMK").

6. 5 Mayıs 2006 tarihindeki mülakattan sonra, Başvurucu Irak'ta kaldığı süre boyunca, Cenova'daki Birleşmiş Milletler Mülteciler Yüksek Komiserliği Merkezi (BMMYK) tarafından mülteci olarak kabul edilmiştir.

7. Belirtilmeyen bir tarihte Başvurucu, sahte bir pasaportla Türkiye'ye girmiştir.

8. 1 Haziran 2008 tarihinde, Başvurucu sahte bir pasaportla Bodrum limanından Yunanistan'ın Kos adasına gitmeye çalışırken Türk güvenlik güçleri tarafından yakalanmıştır.

9. Belirtilmeyen bir tarihte BMMYK şubesi, ulusal makamlardan, Başvurucunun Türkiye'de sığınma işlemlerine erişimini sağlamasını istemiştir. Bu talep, Başvurucunun HMÖ üyesi olarak Türkiye'deki varlığının milli güvenliğe bir tehdit oluşturduğu gerekçesiyle reddedilmiştir.

10. Başvurucu 1 Ağustos 2008 tarihinde, bariz bir şekilde İran'a sınır dışı edilmek amacı ile doğu Türkiye'deki Van iline nakledilmiştir.

B. Mahkeme'deki Usul

11. Başvurucunun avukatı 1 Ağustos 2008 tarihinde Mahkeme'ye başvurarak, Sözleşmenin 2 ve 3. maddelerine göre İran'a gönderilmesinin Başvurucuyu gerçek bir kötü muamele riskine sokacağını öne sürerek İran'a sınır dışı edilmesinin durdurulmasını talep etmiştir. (başvuru nu. 36370/08).

12. Aynı gün içerisinde, İkinci Daire Başkanı Mahkeme İçtüzüğü'nün 39. maddesi gereğince, ikinci bir bildirim kadar, Başvurucunun İran'a sınırdışı edilmemesi gerektiğini Türk Hükümeti'ne bildirmeye karar vermiştir.

13. Mahkeme İçtüzüğü'nün 39. maddesinde düzenlenen geçici tedbir uyarınca sınır dışı etme işlemleri ertelenmiş ve 3 Ağustos 2008 tarihinde Başvurucu Kırklareli Yabancılar Kabul ve İkamet Merkezine gönderilmiştir.

14. Mahkeme İkinci Dairesi 13 Nisan 2010 tarihinde, Başvurucunun İran veya Irak'a gönderilmesi halinde Sözleşmenin 3. maddesinin ihlal edileceğini tespit etmiştir. (Bakınız *Ke shmiri / Türkiye*, no. 36370/08, paragraf 28, 13 Nisan 2010)

15. 25 Mayıs 2010 tarihinde İçişleri Bakanlığı Emniyet Genel Müdürlüğü ("Bakanlık") Başvurucunun Kırklareli Yabancılar Kabul ve İkamet Merkezi'nden salıverilmesine ve Kırklareli'nde geçici bir oturma izni çıkarılmasına karar vermiştir. Buna göre 26 Mayıs 2010 tarihinde Başvurucu salıverilmiştir. Kendisi halen Kırklareli'nde yaşamaktadır.

C.Yerel Mahkemeler Nezdindeki Yargı Süreci

16. Bu zaman zarfında, 28 Ağustos 2009 tarihinde, İstanbul Barosu'na kayıtlı avukat Bay A.Yılmaz, Başvurucunun Kırklareli Yabancılar Kabul ve İkamet Merkezinden saliverilmesi için Bakanlığa bir dilekçe sunmuştur.

17. İdari Makamların 60 gün içerisinde cevap vermemeleri İdari Yargılama Usulü Yasası'nın(6 Ocak 1982 tarih ve 2577 Sayılı Yasa) 10.maddesi uyarınca zımni red sayıldığından, Bay A Yılmaz, 25 Kasım 2009 tarihinde Ankara İdare Mahkemesinde dava açmıştır.

Mahkemeden, mülteci statüsünde bulunan müvekkilinin, özgürlük haklarını ihlal eden Bakanlığın saliverilme talebinin reddi yönündeki kararının iptalini ve yürütmenin durdurulması kararı verilmesini talep etmiştir.

18. 13 Ocak 2010 tarihinde Ankara İdare Mahkemesi, yürütmenin durdurulması talebini reddetmiştir. Bay A.Yılmaz karara itiraz etmiştir.

19. 10 Şubat 2010 tarihinde Ankara Bölge İdare Mahkemesi, itirazı inceleme talebini reddetmiştir.

20. 16 Mart 2010 tarihinde, Ankara İdare Mahkemesi, Başvurucunun davasını reddetmiştir. Mahkeme başlangıçta, ilgili mevzuat uyarınca Türkiye'ye yasa dışı yollardan girmiş olup, ülke içinde bulunmaları kamu düzeni ve güvenliği için tehlike oluşturan, Başvurucu ile aynı pozisyonda bulunan kişilerin, sınırdışı edilmelerinin gerekliliğine karar vermiştir. Bununla beraber sınırdışı edilme bazı nedenlerden gerçekleştirilememiş ise ilgili kişiler sınırdışı işlemleri sonuçlandırılıncaya kadar, Bakanlıkça gösterilen bir yerde barındırılacaktır. Sözkonusu davada İdari Mahkeme, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi tarafından verilen ihtiyati tedbir kararını takiben, Başvurucunun sınırdışı edilmesinin durdurulduğunu ve yasaya uygun olarak ikamet merkezine yerleştirildiğini belirtmiştir. Bu yüzden idare, Başvurucunun saliverilmesinin reddedilmesi işlemiyle mevzuata uygun davranmıştır. İdare Mahkemesi ayrıca, sınırdışı edilmeyi bekleyen kişilere geçici ikamet izni verilmesinin, onların takibini ve kontrolünü çok zorlaştıracağını belirtmiştir.

21. Başvurucu, Ankara İdare Mahkemesinin kararına karşı itirazda bulunmuştur. İtirazında, Kırklareli Yabancılar Kabul ve İkamet Merkezi'nde 3 Ağustos 2008 tarihinden beri rızası olmaksızın tutulmakta olduğunu ve özgürlükten mahrumiyetinin iç hukukta hiç bir hukuki dayanağının bulunmadığını ve de herhangi bir yasal himayeden yoksun olduğunu ileri sürmüştür.

Dahası, Başvurucu sınırdışı edilmesinin Sözleşmenin 3.maddesi anlamında ihlal oluşturacağına dair Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi kararına rağmen, serbest bırakılmamış olduğunu ileri sürmüştür. Başvurucu ayrıca idarenin, kendisinin kamu düzeni ve güvenliğine karşı tehdit oluşturduğuna ilişkin iddialarını destekleyen herhangi bir delil sunmamış olduğunu da öne sürmüştür.

22. Temyiz incelemesinin halen Danıştay'da görüldüğü anlaşılmaktadır. Bu esnada, Bakanlığın emri üzerine Başvurucu, 26 Mayıs 2010 tarihinde Kırklareli Yabancılar Kabul ve İkamet Merkezinden serbest bırakılmıştır (Bknz. Yukarıdaki 15.paragraf).

II. İLGİLİ İÇ HUKUK VE UYGULAMA

23. Uluslararası materyallerin yanı sıra, ilgili iç hukuk ve uygulamanın tanımı, Türkiye'ye karşı Abdolkhani ve Karimnia davasının içerisinde bulunabilir (no. 30471/08, paragraf 29-51, 22 Eylül 2009).

MEVZUAT

I. SÖZLEŞMENİN 5. MADDESİNİN İHLALİ İDDIASI

24. Başvurucu, Sözleşmenin 5/1 maddesi uyarınca, Kırklareli Yabancılar Kabul ve İkamet Merkezinde hukuka aykırı ve keyfi olarak tutulmakta olduğundan bahisle şikayetçi olmuştur. Başvurucu, ayrıca Sözleşmenin 5/4 ve 13.maddeleri uyarınca, alıkonulmasını hızlı bir şekilde

denetleyecek yargısal bir denetimin ve etkili bir iç hukuk yolunun bulunmadığını da belirtmiştir.

25. Başvurucunun etkin iç hukuk yollarının bulunmadığına dair şikayetinin, Mahkeme, Sözleşmenin 13.maddesinde düzenlenmiş genel şartlara nazaran, özel bir düzenleme getiren sözleşmenin 5/4 maddesi kapsamında incelenmesi gerektiğini belirtmiştir (Bknz. A. ve Diğerleri / Birleşik Krallık (GC) no.3455/05, paragraf 202. AİHM 2009).

A. Kabul edilebilirlik

26. Hükümet, Başvurucunun Sözleşmenin 35/1 maddesine göre iç hukuk yollarını tüketmediğini ileri sürmüştür. Bu bağlamda hukuka aykırı tutulma iddiasına ilişkin olarak, Başvurucunun yeni Ceza Yargılama Usulü Yasası'nın (5271 Sayılı Yasa) 141.maddesi gereğince tazminat talep edebileceğini iddia etmiştir. Alternatif olarak, Başvurucu Anayasa'nın 125.maddesi gereğince, şikayetçi olduğu idari işlemin iptali için idari dava açabilirdi. Öte yandan Hükümet'in iddiasına göre Başvurucu, Sözleşmenin 5. maddesine dayanarak yaptığı şikayeti yönünden, etkin iç hukuk yolunun bulunmadığı düşüncesinde olmuş olsa idi, şikayetini Mahkemeye 22 Nisan 2010 tarihinden önce yapmış olması gerekirdi. Bu sebeple, Hükümet Başvurucunun Sözleşmenin 35/1 maddesinde belirlenen, 6 ay kuralını ihlal ettiğini ileri sürmüştür.

27. Hükümetin, 5271 Sayılı Yasa ile sağlanan iç hukuk yollarının tüketilmediğine dair ilk itirazına gelince, Mahkeme sözkonusu Yasanın 141. maddesinin kişilerin ceza soruşturması veya kovuşturması esnasındaki tutukluluğuyla ilgili olduğuna dikkat çekmektedir. Başvurucu aleyhine hiçbir ceza soruşturması bulunmadığından ve belirtilen hükmün Başvurucunun durumuna benzer hallerde usulünce uygulandığına dair Hükümet tarafından herhangi bir emsal gösterilmediğinden, Mahkeme 5271 Sayılı Yasa'nın 141. maddesinde düzenlenen yasa yolunun etkin ve elverişli olmadığı kanaatine varmıştır. Bu sebeple Mahkeme, Hükümetin bu başlık altındaki ilk itirazlarını reddetmiştir.

28. Başvurucunun Anayasanın 125.maddesinde öngörülen idari mahkemelere başvurmadığı yönündeki itirazına gelince, Mahkeme Hükümetin iddialarının aksine, Başvurucunun idari kararın iptalini idari mahkemeler nezdinde talep ettiğini ve davanın halen Danıştay'da derdest olduğunu vurgulamıştır. Bu yasa yolunun Sözleşmeye göre etkili sayılıp sayılmayacağı meselesi, Başvurucunun Sözleşmenin 5/4 maddesi yönünden şikayetinin esasıyla yakından ilintilidir. Bu sebeple Mahkeme, Hükümetin bu konudaki itirazını bu aşamada esasla

birleştirmiştir.

29. Mahkeme, ayrıca başvuruçuların Sözleşmenin 35/1 maddesinde öngörülen altı aylık süre bakımından, iç hukuk yollarının tüketilmesi sürecinde nihai karardan itibaren 6 ay içerisinde başvurularının gerekliliğini yinelemektedir (Bknz. birçok emsal arasından Türkiye'ye karşı Salmanoğlu ve Polattaş no:15828/03 paragraf 72,17 Mart 2009). Ayrıca Mahkeme Başvuruçunun, Kırklareli Yabancılar Kabul ve İkamet Merkezi'nden salıverilmesi talebini reddeden idari kararın iptali amacı ile başlattığı idari yargılamanın halen Danıştay'da derdest olduğunu bir kez daha vurgulamaktadır .

Bu sebeple Mahkeme 22 Nisan 2010 tarihinde yapılan başvurunun Sözleşmenin 35/1. maddesindeki altı aylık süreye uygun olduğu kanaatindedir. Sonuç itibari ile Mahkeme Hükümetin ilk itirazını bu bağlamda aynı şekilde reddetmiştir.

30. Dahası, Mahkeme başvurunun Sözleşmenin 35/3 maddesi kapsamında açıkça mesnetsiz olmadığını belirtmiştir. Başvurunun kabuledilir olmadığına dair başkaca bir sebep tespit edilememiştir. Dolayısıyla başvurunun kabul edilebilirliği belirtilmiştir.

B. Esas

1. Sözleşmenin 5/1 Maddesinin ihlali iddiası

31. Hükümet Başvuruçunun alıkonulmadığını, sadece bir yabancılar kabul ve ikamet merkezinde idari bir tedbir olan kamu güvenliği amacıyla sınırdışı işlemleri öncesinde, gözetim için "barındırıldığını" ileri sürmüştür. Hükümet bu uygulamanın, 5683 Sayılı Yasanın 23.maddesine ve 5682 Sayılı Yasanın 4.maddesine dayandığını iddia etmiştir. Hükümet böyle bir gözetim tedbirinin yasa dışı göç ve insan ticaretini kontrol altında tutmak için elzem olduğunu dahası Sözleşmenin 5/1f maddesine uygun olduğunu belirtmiştir.

32. Başvuruçu kendisinin Kırklareli Yabancılar Kabul ve İkamet Merkezi'nde alıkonulmasının

geçerli hukuki bir dayanağı olmadığını ve tamamıyla keyfi olduğunu ileri sürmüştür. Mahkemenin başvuruçunun İran veya Irak'a sınırdışı edilmesi halinde Sözleşmenin 3. maddesinin ihlalinin gerçekleşeceğini tespit ettiği, Keshmiri – Türkiye (no. 36370/08, paragraf 28, 13 Nisan 2010) kararını müteakiben, kendisi aleyhinde hiçbir sınırdışı işlemi yapılmayacağını açık olduğunu özellikle belirtmiştir. Buna rağmen, yukarıda bahsi geçen karardan sonra dahi, Başvurucu alıkonulmaya devam edilmiştir.

33. Hükümetin başvuruçunun alıkonulmasını haklı çıkarmak için atıfta bulunduğu yasal düzenlemelerin, sınırdışı işlemleri aşamasında özgürlükten mahrum bırakmaya yönelik olmadığını fakat sadece bazı yabancı grupların Türkiye'de ikametlerini düzenlediğini Mahkeme daha önceden benzer davalarda tespit etmiştir. Bu hükümler ne sınırdışı edilme maksadı ile alıkonulma kararı verilmesinin ya da alıkonulma süresinin uzatılmasının şartlarını ne de böyle bir alıkonulma için azami süreyi belirlemektedir (daha önce 125-135 paragraflarda sözü edilen Bkz. Abdolkhani ve Karimnia,). Bu sebeple Mahkeme Başvuruçunun Kırklareli Yabancılar Kabul Ve İkamet Merkezi'nde alıkonulmasının yeterli hukuki dayanaktan yoksun olduğuna hükmetmiştir.

34. Mahkeme ayrıca sınırdışı edilme işlemleri süresince herhangi bir özgürlükten yoksun bırakmanın Sözleşmenin 5/1 (f) maddesine göre mazur görüleceğini ifade etmektedir.

Ancak Mahkemenin 1 Ağustos 2008 tarihli ihtiyati tedbir kararı uygulanmasını müteakiben davalı Hükümet Sözleşmenin 34. maddesinden kaynaklanan sorumluluğunu ihlal etmeksizin Başvuruçuyu İran'a gönderemezdi ve bu nedenle Başvurucu hakkında yürütülen herhangi bir sınırdışı işleminin ertelenmesi zorunluydu (Gebremedhin -Gaberamadhien- / Fransa, no. 25389/05, paragraf 73 ve 74, AİHM 2007-V). Mahkeme, yetkililerin daha sonraki bir aşamada sınırdışı etmeyi düşünmeleri ve alıkonulmanın gerekçesiz uzatılmaması koşuluyla, işlemlerin ertelenmiş ise de "yürütülmekte olması" nedeniyle ihtiyati tedbir neticesi sınır dışı işlemlerinin geçici ertelenmesinin ilgili kişinin tutulmasını hukuka aykırı kılmayacağını ifade etmektedir (Bknz *S.P. / Belçika* (dec.), no. 12572/08, 14 Haziran 2011).

Mahkeme, daha sonraki bir aşamada yetkililerin halen sınır dışı etmeyi öngörmesi durumunda -sınır dışı süreci askıda olmasına rağmen "hukuki sürecin" devam edebilmesi açısından-ve alıkonulmanın gereksiz uzamaması koşuluyla sınır dışı etme süreciyle ilgili ihtiyati tedbir kararının uygulamasından kaynaklanan geçici durdurmanın tek başına ilgili kişinin hukuka aykırı alıkonulduğunu göstermediğini hatırlatır.(Bkz.S.P-Belçika karar no: 12572/08,14.06.2011)

Bununla beraber söz konusu davada başvurunun

alınması, ihtiyati tedbirin uygulanmasından sonra aylarca sürmüş ve bu zaman zarfında alternatif çözümler için hiçbir adım atılmamıştır. Dahası Mahkeme Keshmiri kararında (yukarıda bahsedilen) Başvurucunun İran veya Irak'a sınır dışı edilmesinin Sözleşmenin 3. maddesinin ihlaline yol açacağını belirtmiştir. Mahkeme, Başvurucunun diğer bir ülkeye gönderilebilmesi olanaklıyken Hükümetin bu hususta herhangi bir beyanda bulunmadığına dikkat çekmektedir. Sonuç olarak Başvurucunun alınması gerekçesiz olarak uzatılmıştır.

35. Yukarıda belirtilenlerin ışığında, Mahkeme Başvurucunun Kırklareli Yabancılar Kabul ve İkamet Merkezi'nde alınmasının Sözleşmenin 5. Maddesi'nin 1. bendinin ihlali olduğu sonucuna varmıştır.

2. Sözleşmenin 5/4 Maddesinin İhlali İddiası

36. Hükümet, bir kişinin yabancılar kabul ve ikamet merkezine yerleştirilmesi kararının iptali için İdare Mahkemesi'ne başvurusunun, her seferinde lehte bir sonuç vermesi beklenemeyecek olsa da, Sözleşmenin 5/4. Maddesi anlamında etkili bir hukuk yolu olduğunu ileri sürmüştür.

37. Başvurucu, Kırklareli Yabancılar Kabul ve İkamet Merkezi'nden salıverilmesi talebiyle Ankara İdare Mahkemesi'ne başvurduğunu belirtmiştir. Buna rağmen, idari yargılama süreci hızlı ve özenli olmamıştır ve dava halen Danıştay'da derdesttir.

38. Mahkeme, Sözleşmenin 5/4. maddesinin amacının, göz altına alınan ve alınmış kişilere uygulanan tedbirin, yargısal denetim hakkını sağlamak olduğunu yinelemektedir (bkz, *mut atis mutandis*

,
De Wilde, Ooms ve Versyp / Belçika

, 18 Haziran 1971, paragraf 76, A Serisi no. 12). Bir kişinin alıkonulduğu süre boyunca alıkonulmasının hukukiliğinin ivedi yargısal denetimine imkan veren ve kişinin salıverilmesini sağlayabilecek nitelikte bir kanun yolu mevcut bulunmalıdır.

39. Mahkeme, ilk olarak, Başvurucunun yasal temsilcisinin 28 Ağustos 2009 tarihinde Ankara İdare Mahkemesi'nde, İçişleri Bakanlığı'nın müvekkilinin salıverilme talebinin reddi kararının iptali ve söz konusu kararın yürütülmesinin durdurulması talebiyle dava açtığını tespit etmiştir. Talep 16 Mart 2010 tarihinde, Ankara İdare Mahkemesi tarafından reddedilmiştir ve dava dosyasındaki bilgiye göre, temyiz süreci Danıştay'da devam etmektedir. Böylelikle idari yargılama süreci halihazırda iki yıldan fazla sürmüştür.

40. Mahkeme sözkonusu davadakine benzer konuların öne sürüldüğü davalarda Sözleşmenin 5/4. maddesi ihlallerini tespit ettiğine dikkati çekmektedir. Mahkeme özellikle ZNS/Türkiye davasında (no. 21896/08, paragraf 58-63, 19 Ocak 2010), İdare Mahkemesi nezdinde iki ay on gün süren yargısal denetim sürecinin Sözleşmenin 5/4. Maddesi bağlamında süratli sayılmayacağını belirtmiştir.

İşbu davada sürecin çok daha uzun zamandan beri devam ettiği ve Hükümetin bu aşırı gecikmeyi gerekçelendirecek bir açıklama yapmadığı göz önüne alındığında, Mahkeme Türk hukuk sisteminin, Sözleşmenin 5/4. Maddesi bağlamında, Başvurucunun alıkonulmasının hızlı yargısal denetimini sağlamadığı sonucuna varmaktadır.

41. Dolayısıyla Mahkeme, Hükümetin Başvurucunun iç hukuk yollarını tüketmediği itirazını reddederek Sözleşmenin 5/4. Maddesi'nin ihlal edildiği sonucuna varmıştır.

II. SÖZLEŞMENİN 41. MADDESİ'NİN UYGULANMASI

A. Tazminat, masraf ve harcamalar

1. Başvurucu 50.000 Euro manevi tazminat talep etmiştir.
2. Hükümet bu talebe asılsız ve fahiş olduğu yönünde itiraz etmiştir.

3. Mahkeme Başvurucunun sadece ihlalin varlığının tespitiyle giderilemeyecek olan manevi bir zarara uğradığını göz önünde tutmaktadır. Hakkaniyete uygun olarak, Mahkeme manevi tazminat yönünden Başvurucuya 9000 Euro verilmesine karar vermiştir.

4. Başvurucunun masraf ve harcamayla ilgili talebi yoktur. Buna göre bu başlık altında bir karar verilmemiştir.

B. Gecikme Faizi

46. Gecikme faizi olarak Avrupa Merkez Bankası'nın marjinal kredilere uyguladığı faiz oranına asgari % 3 fark eklenerek uygulanmasını Mahkeme uygun bulmuştur.

BU GEREKÇELERE DAYALI OLARAK, MAHKEME, OYBİRLİĞİYLE

1. Hükümetin idari başvuru yollarının tüketilmediğine dair itirazını esasla birleştirerek reddine;

2. Başvurunun kabul edilebilir olduğuna;

3. Sözleşmenin 5/1. ve 5/4. maddesinin ihlal edilmiş olduğuna;

4. **a)** Manevi tazminat için Davalı Devletin, Sözleşmenin 44/2. Maddesi gereğince kararın kesinleştiği tarihten itibaren üç aylık süre içinde, ödeme tarihinde uygulanan Türk Lirası döviz kurlarına göre Başvurucuya 9000 Euro (Dokuz bin Avro) ve bu miktar ile ilgili olarak gerekli vergi tutarını ödemesine;

b) Yukarıda belirtilen tutar üzerine, söz konusu üç aylık sürenin bitiminden ödeme tarihine kadar Avrupa Merkez Bankasının o dönem için geçerli marjinal kredi faizinin oranına eşit olarak

% 3 arttırılması suretiyle bulunacak basit faizin uygulanmasına;

5. Adil tazmine ilişkin diğer taleplerin reddine;

KARAR VERMİŞTİR.

İşbu karar İngilizce olarak hazırlanmış ve Mahkeme İç Tüzüğü'nün 77/2. ve 77/3. Maddesine uygun olarak 17 Ocak 2012 tarihinde tebliğ edilmiştir.

Stanley Naismith

Françoise Tulkens

Yazı İşleri Müdürü

Başkan

---

1. [↑](#) İzmir Barosu İngilizce Çalışma Grubu (İBİÇG)", İzmir Barosu üyelerinden oluşan "İngilizce Çalışma" grubuna katılan Av. Nuray Rüzgar Av. Serap Kervan, Av. Ata Sabri Atılğan, Av. Özlem Şahin Başa,Av. Ahmet Aras, 'tan oluşmakta olup, İzmir Barosu tüzel kişiliğinden bağımsız, gönüllülük temelinde faaliyet gösterir.